

Đang chăm chú nhìn mắt cá thì cái còng câu bên tay phải của tôi bỗng lay động và bỗng kéo cong xuống. Chắc chắn là cá lên đây, tôi nhấc thỏi mồi và nhanh tay nhấc còng câu lên rồi quay đầu theo tiếng nhộp nhộp cho dây câu không bị chùng. Quay đầu còng câu thì con cá lên tới mắt cá và tôi nhấc ra đó là mắt con cá nhám nh.

Thấy con cá không động, không đáng để gọi nên tôi thả nó trở lại mắt cá. Nhìn ng loay hoay mãi mà chưa thấy con cá ra khỏi lồng câu, tôi đành phải cắt bỏ dây lồng câu vẫn còn móc vào khoé miệng của con cá.

Thay dây và móc mới khác vào lồng câu, tôi thả quãng dây xuống bình ngay. Chưa đầy một phút, có lẽ là lồng câu chưa mồi chớm đầy, tôi thả thỏi mồi cá còng câu xuống nước, và cá lên câu. Vẫn thao tác như cũ, tôi thả đầu con cá lên đến mắt cá và khi nó vừa xuống thì đó chính là con cá nhám tôi vừa thả khi nãy vẫn cái lồng câu và dây câu tôi vừa cắt lúc nãy vẫn còn dính nơi miệng con cá.

Đây là lần thứ nhì tôi gặp phải trường hợp này. Bỗng nhiên loài cá vẫn không hiểu gì nhưng dĩ nhiên đã lâu. Do đó, mặc dù đã phải trải qua những "giây phút kinh hoàng" bán sống bán chết khi phải thả lồng câu và chĩa câu, và những khi có cảm hứng viết về vùng đất do trong bình sông nước thì chui trong khoang bụng 30 giây sau là nó quên mất những gì đã xảy ra trước đó.

Sẽ dĩ phải đồng dài như vậy là vì tôi muốn đem so sánh cái tính "mau quên" của loài cá với con người, mắt cá bỗng cao cấp như trên hành tinh này, có bả óc, có cái nhìn, có tiếng nói và có suy nghĩ. Trong phạm vi giới hạn này, kể viết bài này chủ muốn đem so sánh cái tính "mau quên" của loài cá với tính "mau quên" của mắt cá thì sự ngộ ngộ Viết Tờ Nền, đã từng bán sống bán chết trên chợ và công sơn.

Đã hơn 30 năm trôi qua, nói chính xác hơn là 32 năm sau khi CSVN nhuốm đốm phẫn còn lại của Việt Nam, và hơn 60 năm cho miền Bắc, chúng đã thực thi nhiệm vụ chính sách của các kẻ xuống đòng, gian ác mà lịch sử đã ghi lại như Cách mạng đỏ, Nhân văn Giai phẩm, và án xét lý,... Rồi kể tiếp trên cơ 2 miền Nam Bắc thì có chính sách công nhân tài sản qua 2 lần đổi tên, rồi 2 lần đánh thuế miền bắc, ngăn sông cấm chợ,... Ngoài ra, để thực thi chính sách "hòa hợp hòa giải", sau tháng 4/75, chúng đã lừa hàng trăm ngàn quân dân cán chính miền Nam vào các trại tập trung khốn nạn với cái tên lạ bợ là "trại cải tạo", hoặc đày hàng triệu người lên vùng rừng sâu

những cánh đồng ruộng mênh mông danh là "vùng kinh tế mới". Tất cả những chính sách xu hướng của VC đã khiến hàng triệu người Việt miền Bắc bị chuyển vô Nam sau khi Hiệp định Geneva được ký kết năm 1954, và hơn 20 năm sau thì lại có hàng triệu người Việt chuyển về miền Đông, họ đi bằng những chuyến bay qua các "cánh đồng chết" (The Killing Fields) đến biên giới Campuchia-Thái Lan để bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm. Họ quên mất rằng là hàng trăm ngàn người đã bỏ mình trên biển cả, họ quên trên những chuyến chuyển.

Người Việt tội nạn cộng sản, với đức tính cần cù đĩnh đạc của tiên ông bà, chỉ sau vài năm vượt qua những đã xây dựng lại cuộc đời mới, đóng góp tích cực vào quê hương đất nước.

Những hình ảnh sau những ngày sống, những thành công thì có một thiểu số người Việt nạn bị đau có biểu hiện "mau quên", hay cảm tình quên đi những đau đớn, mất mát mà thân nhân mình họ đôi khi ngay chính bản thân mình đã trải qua trước đây. Khách quan mà nói, không ít kẻ trong số này đã bắt đầu có những "bước chân âm thầm" trong vài năm vừa qua. Khi có dịp những người này vẫn tuyên bố kiêu ngạo với lòng tự ái: "Việt Nam bây giờ đã đổi thay rồi", họ nói là "VC bây giờ không còn là VC ngày xưa nữa" v.v và v.v ... Ấu, đó cũng là một cách nói để cố biện minh cho việc làm của mình.

Tôi có một người bạn, vợ anh ta là người xứ Quảng. Tôi được biết là vào tháng 3/1975, sau khi chiếm được tỉnh Quảng Ngãi thì quân đội Bắc Trung Bộ và Trung Bộ của quân nhân công cộng của miền Nam không đi di tản khắp chung quanh khu vực gia đình cô ta đang sinh sống. Cha của cô ta nguyên là một nhân viên cảnh sát chuyên trách với việc cấp phát thẻ căn cước, cũng bị bắt và Trung Bộ. Ngay sau đó, bản VC nắm vùng địa phương của người này ra pháp lệnh. Đó là một bãi đất trống gần nhà cô này. Những người mất, tay bắt trời quật ra đồng sau, rồi bắt chúng khai báo những súng, một viên đạn vào đồng hay những mất nhất cuộc. Riêng cha của cô được "ân huân" hơn những người khác, đã nhận lấy một viên đạn vào đồng. Xác của các nạn nhân được chôn vùi vàng xuống hàng đống sào sào vài ba chục đồng mà ai ai cũng có thể dàng nhận ra những nạn nhân này. Những người bắt chúng không cho bắt cứ ai kẻ thân nhân của người chết đến nhận xác của các nạn nhân. Phải đến hơn 3 tháng sau khi chiếm được hoàn toàn miền Nam, chúng mới cho phép thân nhân đến công táng đem xác về chôn cất.

Riêng mẹ của cô ta, sau khi nghe lời thuyết phục của những người bắt đi đào huyệt chôn, đã gần như điên loạn hàng tháng trời sau đó. Một người mẹ trẻ hơn 30 tuổi, với đàn con nheo nhóc, địa phận như mất 10 tuổi, đứa bé nhất là cô ta chỉ hơn 1 tuổi, đã bị quăng ra khỏi khu gia đình, và vài tháng sau đó đã được nhà nước cách mạng "ưu ái" đưa đi vùng kinh tế mới, một nơi mà chỉ có rừng sâu nước đổ, rừng rậm và bệnh tật.

Mấy năm sau, trong một dịp may, người mẹ này đã gặp được cô con gái út và hai đứa con trai theo người em ruột của mình đi vượt biên. Đây là chuyện vượt biên như những đứa con đi tính mạng của người con ruột và một người anh của cô gái này, và đó cũng là cái giá phải trả cho tở do của cô con gái út này và người con trai còn lại. Và cũng từ đây mà hai anh em đã bỏ lãnh đạo của bà mẹ và các anh em còn lại đến Úc vào đầu thập niên 90s.

Tuần rồi, trong một bữa gặp gỡ người cha của cô ta, đã bỏ VC giống như đã thu thập trên, tôi được mời đến và đã bắt gặp đôi mắt của người mẹ rồi khi bà thở phào nhẹ nhõm. Cũng trong bữa cơm này, khi mà nhĩu người trong dòng họ ôn lại câu chuyện của những người quá cố bỏ VC thì mất mát hơn 30 năm vượt biên của Quê Ngã, thì cô con gái đã thốt lên một câu mà tôi cho là nghe không lọt tai khi cô nói rằng : "VC bây giờ vẫn minh mẫn rồi, khác với khi xưa nhĩu!". Quay sang người mẹ cô nói, tôi chợt thấy bà quay mặt đi chỗ khác, những tôi cũng kịp thấy bà lại bắt khóc một lần nữa. Vâng, bà đã khóc, có lẽ khóc vì đứa con gái mình đã nói một cách vô cùng ngây ngô thiêu suy nghĩ.

Khi nói "VC bây giờ vẫn minh mẫn rồi, khác với khi xưa nhĩu", có lẽ cô ta cho rằng VC của thời kỳ 21 không còn giống người man rợ kiêu cán cuốc đập đập, hay một viên đạn vào óc nữa chẳng? Hay là bọn chúng giờ đây vẫn minh nhĩu rồi, biết được "Việt kiều" bằng nghề quy tụ 36? Nói đến đây tôi liền liên tưởng đến câu chuyện câu cá, người ta thường phải làm mồi nhử cá, số dưng nhĩu cách khác nhau để lôi kéo đàn cá tập trung vào một chỗ để có thể dễ dàng bắt chúng. Con cá không phân biệt được khoanh cách thời gian và không phân biệt được đâu là thớt đâu là giã vì có bả ốc bé tí, nên mồi có chuyện chúng "mau quên" trong vòng 30 giây và trở lại con mồi tiếp tục. Những lẽ nào con người, một đấng vật cao cấp như cũng "mau quên" đến vậy và "hồ hởi, phẫn khởi" trước những "đội mồi" có tính toán của CSVN? Hay là việc thay đổi nhóm chèo tay tính nhử con phả bóng ngày xưa "bạn đi đi m rác rồi trôi dạt về bên kia bờ đội dưng" bằng một "khúc ruột ngàn dặm" hôm nay đã làm các "khúc ruột" này mất lòng mà quên đi những vật thường lòng vẫn còn đang rỏ máu?. Có chăng đó chỉ là những miêng mồi trước những lời chiêu dụ ngọt ngào để kêu gọi "Việt kiều yêu nước" tuân theo người bả vớ giúp công cộng cho đội dưng tài toàn trở của CSVN.

Có lẽ nghề quy tụ 36 cũng là một miêng mồi khá hấp dẫn những con ... người "mau quên" đến quá háng háng xăng rồi quên bồng đi những đau thường thì xác định tinh thần mà thối chí chính bản thân mình cũng đã từng gánh chịu. Vật đau của cá nhân thì chết, những vật đau của cộng dân tộc thì gặp hàng triệu triệu người.

"Mau quên" vì dưng trí hay kém trí như thì không phải là cái tội, những "mau quên" chỉ vì dưng

Tính Mau Quên của... Ng... i Vi... t... N... n C... ng S... n

T...c Gi...: Lê Minh Úc

Th...; N...m, 20 Th...ng 11 N...m 2008 03:19

quy...n đ...c... cá nhân thì r...t đáng b... ph... nh... . N... u Tr... i Ph... t có m... t thì có l... nh... ng k... này r... t x... ng đáng cho đ... u thai làm loài cá trong ki... p sau.